

[Udenrigsministeren.]

fyldelsen af det Ønske, som Kina længe havde næret om at faa de „ulige“ Traktater bragt til Ophør. I Januar 1943 undertegnedes der Traktater mellem Kina og henholdsvis Storbritannien og Amerikas forenede Stater, hvorved disse Magter gav Afkald ikke blot paa deres Statsborgeres Eksterritorialitet i Kina, men ogsaa paa en Række andre Særrettigheder og Privilegier, der var indrømmet dem ved de gamle Traktater. Hertil hører de særlige Rettigheder i Diplomatkvarteret i Peiping og de internationale Settlements i Shanghai og visse andre Byer, Retten til at drive Kystfart mellem kinesiske Havne og alle Særrettigheder, der var knyttet til de saakaldte „Traktathavne“ i Kina, det vil sige de Havne, der ved de gamle Traktater var aabnet for fremmed Skibsfart.

I de følgende Aar — under og efter Krigen — afsluttede Kina lignende Traktater med en Række andre Lande, deriblandt Belgien, Norge, Sverige, Nederlandene, Schweiz og Frankrig.

Da den kinesiske Regering i Maj 1945 fremsatte Ønske om, at der mellem Danmark og Kina blev indgaaet en Overenskomst om det endelige Bortfald af danske Statsborgeres eksterritoriale Rettigheder i Kina, fandt man det fra dansk Side rimeligt at imødekomme dette Ønske. Under de indledende Forhandlinger, der førtes i Washington mellem Minister Kauffmann og den derværende kinesiske Ambassadør, viste det sig, at den kinesiske Regering helst saa, at den paatænkte Overenskomst udtraktes til at omfatte ikke blot Spørgsmaalet om de eksterritoriale Rettigheder, men ogsaa andre Særrettigheder, som andre Stater havde givet Afkald paa i de nye Traktater med Kina.

Da Minister Kauffmann i Foraaret i anden Anledning skulde foretage en Tjenesterejse til Kina, blev han bemyndiget til at føre de afsluttende Forhandlinger om Traktaten, og denne blev undertegnet i Nanking den 20. Maj 1946 af Minister Kauffmann og den kinesiske Udenrigsminister. Efter den kinesiske Regerings Ønske blev det samtidig i en Noteveksling bestemt, at Traktaten foreløbig skulde træde i Kraft fra Undertegnelsesens Dato, hvilket ogsaa var stemmende med danske Erhvervsinteresser i Kina.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Traktaten og den dertil knyttede Noteveksling vil jeg tillade mig at henvise til Bemærkningerne til Forslaget, idet jeg gør opmærksom paa, at den Retsstilling,

der sikres danske Statsborgere i Kina, svarer til den Retsstilling, som nydes af Statsborgere i de andre Lande, der i de senere Aar har indgaaet Traktater med Kina, saaledes Sverige og Norge. Omvendt svarer den Retsstilling, der tilsiges kinesiske Statsborgere her i Landet, til den Stilling, der i Almindelighed er indrømmet Udlændinge.

Da Traktaten af den kinesiske Regering allerede er ratificeret den 28. Juni 1946, tillader jeg mig med disse Bemærkninger at anmode det høje Ting om, at Forslaget om Rigsdagens Samtykke til Traktaten maa blive Genstand for en hurtig og velvillig Behandling.

Hans Hansen: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

Hauch: Den foreliggende Traktat er Udtryk for en Opfattelse, som deles af hele den danske Befolkning, af Spørgsmaalet om Forholdet mellem Danmark og Kina. Allerede før den sidste Verdenskrigs Udbrud havde vi Lejlighed til at beskæftige os med Spørgsmaalet, og da var der fra alle Sider Enighed om, at det var naturligt, at der blev truffet en saadan Overenskomst mellem de to Lande. Senere har Forholdene medført, at den er blevet mere udførlig, end den oprindelig var tænkt, hvad den højtærede Udenrigsminister ogsaa har gjort Rede for. Som Udenrigsministeren anførte, er Traktaten allerede for saa vidt tiltraadt ved den Noteudveksling, som fandt Sted mellem den kinesiske Udenrigsminister og Minister Kauffmann, og det eneste, der staar tilbage, da Kina har ratificeret, er, at vi ogsaa gør det her. Jeg skal paa min Gruppes Vegne have den Ære at anbefale det høje Ting en hurtig Behandling af Sagen og sluttelig en Vedtagelse af Traktaten.

Jørgen Jørgensen: Jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne tilsige vor Tilslutning til den foreliggende Traktat. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at i disse Spørgsmaal er det klart, at man i første Række, ja, næsten udelukkende, maa stole paa Diplomatiets, stole paa, at de Herrer, som beskæftiger sig med disse Ting, tager alle Forhold i Betragtning. Ved Gennemlæsning af det foreliggende Forslag har jeg, ud fra en Lægmands Synspunkt, fundet alt at være i Orden, og jeg vil i øvrigt gerne sige, at jeg ogsaa i dette Tilfælde stoler paa Diplomatiets, personificeret i den højtærede Udenrigsminister.